MUHAMMED B. ABDULVEHHAB

Dört Kaide
Kelime-i Şehadetin Aslı

عقيدة المسلم في آخر الزمان
http://t.me/akidetulmuslim
8 Ramazan 1441 – 02.05.2020

بسم اللّه الرحمن الرحيم

Rahman ve Rahim Olan Allah’ın adı ile

Bütün insanların dört kaideyi incelemesi, onu tam bir şekilde anlaması ve bunu da azaları ile amele dökmesi gerekir.

Birincisi:

Bir insan sadece namaza ait lafızları bilse ve sadece bu bilgi ile ölse bunun ile Cennete girer mi? Ateşten kurtulur mu, yoksa kurtulmaz mı?

İkincisi:

Bu kabirlerin yanında yapılan şeyler (bidatler) ya da buna benzer şeyler mevcut mu? Ya da bunlardan bir şey Peygamberde, raşid halifelerde ya da onlardan sonra gelen ikinci asırda var mıydı, yoksa yok muydu?

Üçüncüsü:

Kabirlerin yanında bunları yapanlar; yanı dualara icabette, ihtiyaçları gidermede, sıkıntı anında yardım dilemek gibi hususlarda oraya yönelmek gibi şeyleri geçmişte müşrikler de yapıyor muydu? Bu yapılanlar Peygamber gönderilmeden önce Lat, Uzza ve Menat’a yapılan şeyler ile aynı mı, yoksa değil mi?

Dördüncüsü:

Bunu yapan kimse Müslüman mıdır, Mümin midir? Onun bu yaptığından dolayı imanı boşa çıkar mı ve tekfir edilir mi?

Muhakkak ki birincisi senin için bir müşküle ise meleklerin kabirde soru sordukları ve (peygamber hakkında) “Ahh, ahh! Ben bilmiyorum, insanlar onun hakkında bir şey diyorlardı ve ben de onların dediği gibi dedim” diyen kimsenin sözüne bak!

İkincisi; eğer bunlar Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ve ondan sonraki dönemlerde var dersen, senin bu sözünü ispat etmen gerekir.

Üçüncüsü; eğer onların yönelmesi (kasd) anlaşıldığı gibi bir şey değildi, dersen, senin Kitap, Sünnet ve icmadaki sahih delilleri iyi ayırt etmen gerekir.

Dördüncüsü; eğer bunu yapan kişi İslam’dır ve bu onu küfürden korur dersen “İkna” kitabının mürtedin hükmü babını ve onun dışındakileri iyi mütalaa et. Allah en iyi bilendir.

Allah ona rahmet etsin, Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab şöyle dedi:

Allah Rasulü *sallallahu aleyhi ve sellem*’in kudsi bir hadiste naklettiği, Allah subhanehu ve teala’nın; “Kulum yeryüzü dolusu hata ile bana gelse” sözleri beni aydınlattı. Muhakkak ki bu hadisin içinde Tevhid’in büyüklüğü ve azameti üzerinde bir uyarı, bir tembih bulunmaktadır. Bu bir örneklendirme çeşididir. Ayrıca şirkin Allah’ın yanında ne kadar büyük bir amel olduğunu da zikretmiştir. Çünkü Allah *subhanehu ve teala* peygamberleri için şöyle demiştir:

“Eğer onlar da şirk koşsalardı yaptıkları boşa giderdi.” (En’am 88)

Günahların örtülmesi ancak Tevhid ile mümkün olur. Şirk ise amelleri boşa çıkarır.

Allah ona rahmet etsin, Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab şöyle dedi:

Her insanın üzerinde şu meseleleri öğrenmek vaciptir.

Birinci Mesele:

O Rab ki; bizi yaratmış, bize rızık vermiş ve bizi asla başıboş bırakmamıştır. Ayrıca bizlere bir peygamber göndermiştir. Kim ona itaat ederse Cennete girer. Kim da ona karşı gelir isyan ederse ateşe girer. Allah subhanehu ve teala'nın şu ayeti buna delildir.

"Şüphesiz biz Firavun'a bir Rasul gönderdiğimiz gibi, size de üzerinize şahid olacak bir Rasul gönderdik. Fakat Firavun Rasule isyan etti, biz de onu müthiş bir şekilde yakaladık." (Müzzemmil 15-16)

İkinci mesele:

Allah Rasulünün, Allah katından getirdiği şeylerin en büyüğü şudur:

Muhakkak ki Allah kendisi ile beraber bir başkasına ibadet edilip, kendisine şirk koşulmasına asla razı olmaz. Buna da Allah *subhanehu ve teala*'nın şu sözü delildir:

"Şüphesiz mescidler Allah'a aittir. Öyleyse Allah ile beraber kimseye dua etmeyin." (Cin 18)

Üçüncü mesele:

Şüphesiz ki Allah'ı birleyip, Rasulünü tasdik eden bir kimse için Allah'a ve Rasulüne karşı çıkan kimseler ile dostluk

kurmaları caiz olmaz. Onlar bu amellerinden tevbe edinceye kadar onlarla dostluk kurulmaz. Allah ve Rasulüne karşı çıkıp düşmanlık gösterenler ile dostluk kurulmaması gerektiğine delil Allah'ın şu ayetidir:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim, Allah'a ve Rasulüne başkaldıran kimselere; babaları, oğulları kardeşleri veya aşiretleri olsa bile sevgi beslediklerini göremezsin. Allah onların kalplerine imanı yazmış ve kendisinden bir ruh ile onları desteklemiştir. Onları altından nehirler akan cennetlere sokacaktır. Orada süreklidirler. Allah onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte bunlar Allah'ın fırkasıdır. Dikkat edin, şüphesiz Allah'ın fırkası kurtuluşa erenlerin kendileridir." (Mücadele 22)

Rabbini, ibadet edeceği mabudunu bilmeyen kimseye Allah dünyada iken ona peygamberini ve delillerini gönderdi. Dünyada iken Rabbini, peygamberini bilmeyen, bilse bile bildikleri ile amel etmeyen birisi kabre girdiğinde de onları bilemez.

Meleğin sorularına cevap vermediğinde de melek ona insanlar ve cinler toplansa bile kaldıramayacakları ağırlıkta bir balyoz ile vurur.

Dünyada iken Rabbinin ayetlerini bilen ve onunla amel eden kimse öldüğünde aynı şekilde kabirde bunlardan sorguya çekilir. O da hak ile bu sorulara cevap verir.

Allah Rasulü *sallallahu aleyhi ve sellem*'in hadisinde zikrettiği gibi.

Mü’min bir kul kabre konulduğunda melek ona Rabbini, dinini, peygamberini sorar. O da Rabbim Allah, dinim İslam, peygamberim Muhammed *sallallahu aleyhi sellem*’dir. O bize hidayet ile geldi bizde ona icabet edip onu doğruladık ve ona tabi olduk, der. Ona rahat içinde yat, biz senin Mü’min bir kul olduğunu öğrendik, denilir.

Allah Rasulü *sallallahu aleyhi ve sellem*’in kendisiyle gönderildiği şeylerin en büyüğü Allah’ın Kitabı’dır. Allah *subhanehu ve teala* şöyle buyurmuştur:

“Eğer kulumuza indirdiğimiz şeyden şüphe içinde iseniz, siz de onun benzerinden bir sure getirin! Allah’tan başka şahitlerinizi de çağırın; eğer doğru kimseler iseniz!” (Bakara 23)

Münafığa gelince; ölüp kabre konulduğunda ona da aynı şeyleri melekler sorarlar. O, “ahh, ahh” der. Ben bilmiyorum, insanlardan onun hakkında bazı şeyler işittim ama dinlemedim, der. Melekler ona azab eder ve bu kıyamete kadar sürer.

Bundan dolayı ölüm gelmeden önce dininizi iyi anlayın ve fıkhedin. Salat ve selam Muhammed’in üzerine olsun.

Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sizden biriniz veya ölü kabre konulunca simsiyah, mavi gözlü iki melek ona gelir. Onlardan birine Münker, diğerine Nekir denir. O iki melek şöyle derler: “Bu Muhammed denilen adam hakkında ne dersin?” O kimse ise ölmeden önce söylediğini aynen tekrar ederek: “O Allah’ın kulu ve Rasulüdür. Ben şehadet ederim ki Allah’tan başka gerçek ilah yoktur. Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem de onun kulu ve elçisidir.” O iki melek derler ki: “Senin böyle söyleyeceğini

biliyorduk.” Sonra o kabre yetmiş arşın kadar genişletir ve aydınlık hale getirilir ve rahatça yat uyu burada, denilir. O kimse “Bu durumu aileme dönüp haber verebilir miyim?” deyince o iki melek; “Gelin güvey gibi rahatça uyu. Gelin güveyi olan kimseyi ailesinden en çok sevdiği kimse uyandırır.” derler. O kişi o kabirde mahşer için diriltilinceye kadar rahat rahat uyur.

O kabre konulan kimse münafık ise, Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* hakkında sorulan soruya; “İnsanların peygamber dediklerini duydum, ben de aynen öyle söyledim, gerçek midir, değil midir? Bilemiyorum.” diyecek. Bunun üzerine o iki melek; “Senin bölye söyleyeceğini biliyorduk.” derler. O kabre sıkıştır onu denilir. Kabir de onu sıkıştırır da kaburga kemikleri yerlerinden oynar. Allah onu böylece mahşer günü uyandırıncaya kadar azap etmeye devam eder.” (Nesai, Buhari cenaiz; 86)

Şeyh Muhammed b. Abudulvehhab *rahimehullah*’a bu meselelerden soruldu, o da şöyle cevap verdi:

Birincisi:

Allah subhanehu ve teala Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*’i Tevhid’in hakikatını ortaya çıkarmak ve bütün yönleri işe şirki nefyetmek için gönderdi.

İkincisi:

Allah; dini yalnızca O’na has kılarak O’na kulluk ve ibadet etmeyi şariat (din) kıldı. Allah subhanehu ve teala’nin şu ayeti incelendiğinde bu anlaşılacaktır:

“Oysa onlar, dini yalnızca O’na halis kılan Hanifler olarak sadece Allah’a ibadet etmek, namazı dosdoğru kılmak ve zekatı vermekten başkasıyla emrolunmadılar. Dosdoğru din, işte budur.” (Beyyine 5)

Şüphesiz ki o İslam’dır ve Allah İslam dinini ayette de geçtiği gibi öncekilere ve sonrakilere emretmiştir.

Üçüncüsü:

“Hayır! Kim samimi olarak yüzünü Allah’a tertemiz teslim ederse, işte onun Rabbi katında mükafatı vardır. Onlara bir korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır.” (Bakara 112)

İslam, ihlas ve ihsanın gerektirdiği şeyler ile tefsir edildiğinde o, salih amel ve onunla emredilenlerdir. İşte bu iki asıl yani ihlas ve ihsan dinin toplandığı şeydir. Yalnızca Allah’a kulluk ederiz. Allah’a bidatler ile değil şeriattaki olan şeyler ile kulluk ederiz. Allah *subhanehu ve teala*’nın şu sözünde dediği gibi.

“Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, iyi iş yapsın ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın.” (Kehf 110)

Dördüncüsü:

Bu iki asıl, iki kelimenin (şehadetin) incelenmesidir. Onlar da La ilahe illallah, Muhamedun Rasulullah şehadetidir.

Kelime-i Şehadetin iki aslı

Birincisi:

Uluhiyyette ihlası kapsar. Kalp onun dışında hiçbir şeyi sevgide, korkuda, ummada ilah olarak kabul etmez.

İkincisi:

Haber verdiği şeylerde Rasulünü tasdik etmek, emrettiği şeylerde ona itaat etmeyi kapsar. O'nun haram kıldığından başka haram yoktur. Şeriat olarak belirlediğinden başka bir din de yoktur.

Bundan dolayı Allah *subhanehu ve teala* müşrikleri En'am, Araf ve onların dışındaki surelerde Allah'ın haram kıldığı şeyleri haram kıldıkları, O'nun izin vermediği şeyleri ise şeriat (din) kıldıkları için kötülemiş, yermiştir.

"Ey Peygamber! Biz seni hakikaten bir şahit, bir müjdeleyici ve bir uyarıcı olarak gönderdik. Allah'ın izniyle, bir davetçi ve nur saçan bir kandil olarak (gönderdik)." (Ahzab 45-46)

Kim Allah'tan başkasına dua ederse muhakkak ki şirk koşmuş olur. Kim Allah'ın izin vermedikleriyle dua ederse bidat çıkarmış olur ve şirk bidattir. Bidat olan şeyler ise şirke götürür.

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler edindiler." (Tevbe 31)

Allah *subhanehu ve teala* şöyle dedi:

“Kendilerine kitap verilmiş olanlardan; Allah’a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah’ın ve Rasulünün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dinini din olarak kabul etmeyenler küçük düşürülüp cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşsın.” (Tevbe 29)

İslam, lafız olarak şek ve şüphe olmaksızın tam bir teslimiyeti ve ihlası kapsar. Kim Allah ile birlikte bir başkasına teslim olur, boyun eğerse şirk koşmuş olur. Kim de Allah’a teslim olup, boyun eğmezse müstekbir olur.

Bu zamanda yapılan dua da çeşit çeşittir.

Birinci çeşit: Allah’a hiçbir şeyi ortak koşmadan Allah’ı birleyerek yalnızca ona yapılan duadır. Allah, Rasulünü bunun için göndermiştir.

İkinci çeşit: Allah ile beraber bir nebiye, bir veliye dua etmektir. Bunu yapan kişi; ben biliyorum ki Allah’tan başka kimse fayda da zarar da veremez. Ben yalnızca dua ettiğim kişinin şefaatini istiyorum. Çünkü ben günahkarım, bu yüzden de salihlere dua ediyorum. Umulur ki dua ettiğim kişi bana şefaatçi olur, der.

Bu, müşriklerin amelidir ve Allah Rasulü *sallallahu aleyhi ve sellem*, onlar bu ameli terk edinceye kadar onlarla savaşmıştır.

Allah’tan başkasına, fayda vermesi amacıyla şefaat talep etmek için de ola asla dua edilmez.

Üçüncü çeşit: Dua ederken “Allah’ım, ben sana Nebi ile peygamberler ya da salihler ile tevessül ediyorum” demektir. Bu şirk değildir ve biz insanları bundan nehyetmiyoruz. Fakatan Ebu Hanife, Ebu Yusuf ve diğerlerinden zikredilen, onların bu tarz söylemlerini kerih gördükleridir. Biz bu konuda diğerleri ile aynı fikirde değiliz.[1]

Kur’an’ı dinleyen Ebu Cehil bu dine tabi olmamıştır.

Allah ona rahmet etsin, aynı şekilde Şeyh şöyle dedi:

Siyerde Ebu Cehil’in Allah Rasulü *sallallahu aleyhi ve sellem*’in Kur’an okuyuşunu dinlemesi anlatılmıştır. Ebu Cehil peygamberi dinlemiştir ve onun hak olduğunu biliyordu ama onlar Abdi Menaf oğulları ile yarış içindeydiler. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem de Adbi Menaf oğullarındandı. Bu dini kabul etmesini Abdi Menaf oğullarından bir Nebiye tabi olma korkusu engelledi. Evet, gerçekte olan vakia budur. Hükümdarlardan biri bu Kur’an’ı okur ve bu dinin hak olduğunu bilir ama sırf mülkünü kaybetme korkusu ile bu dine tabi olmaz.

---

1 İbn Teymiyye “Sıratı Mustakim” adlı eserinde şöyle demiştir: "Alimlerin ortak görüşüne göre Allah’ın herhangi bir yaratığı adına O'ndan bir şey dilemek caiz değildir. Çünkü yaratılanın Yaratan üzerinde hiçbir hakkı olmadığı için hak sahibi olmayan birinin araya konarak O'ndan birşey dilemek yerinde değildir…"

Yine İbn Teymiyye : Muruzi el Hanbeli’nin "Peygamberimizi araya koyarak Allah’a "Tevessül" edilebilir," dediğini naklettikten sonra şöyle demiştir: "...Fakat doğrusu bu “Tevessül”ün yerinde olmadığını belirtmiştir… Ancak bazı cahillerin de zannetiği gibi böyle bir şey büyük şirk değildir. En doğrusunu Allah bilir."

İkinci olarak onlar bu ikrarlarını Mekke halkı Peygambere tabi olur korkusu ile gizliyorlardı. Bu zamanın insanlarına gelince hepsi şeytana tabi oluyorlar. Şüphesiz ki Tevhid, Allah ve Rasulünün dinidir ve Allah bunu böyle olduğunu söylemiştir. Şirk ise şeytanın dinidir ve onların sözleri için hiçbir duyum yoktur.

عقيدة المسلم في آخر الزمان
KITAPDF
Ahir Zamanda Müslümanın Akidesi
T.ME/KITAPDF